

Arrest

nr. 112 925 van 28 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2013 tot weigering van inoverwegingneming van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen op 24 maart 2013 het Rijk binnenkwam diende op 27 maart 2013 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 april 2013 de beslissing tot weigering van inoverwegingneming van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende zending van 26 april 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot [A.A.] [...], baseert. Aangezien inzake de asielaanvraag van uw echtgenoot een beslissing [...] tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd

genomen kan er ook aan uw asielaanvraag geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Geneve op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Geneve op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 1 juni 2012 werd onder meer Servië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Wat de algemene situatie in de regio Zuid-Servië betreft, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze regio te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie - een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht - in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging.

U verklaart dat u twee keer licht geslagen bent door de Servische politie. U kan niet exact aanduiden wanneer dit gebeurd is. U denkt dat u bij beide keren ongeveer 23 of 24 jaar was (CGVS 13/12476, p. 8, p. 10). De gebeurtenissen dateren dus van 2004 of 2005. De ingeroepen incidenten kunnen dus bezwaarlijk als uw rechtstreekse vluchtaanleiding worden ingeroepen. U maakt evenmin aannemelijk dat u geslagen werd omwille van uw Albanese afkomst. U verklaart gestopt te zijn met werken naar aanleiding van deze slagen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u pas enkele jaren na de slagen bent gestopt [...] met werken (CGVS 13/12476, p.3). Uw bewering dat u stopte met werken naar aanleiding van die slagen kan dus niet ernstig genomen worden. U kan zich de laatste keer dat u persoonlijk problemen had met de Servische overheid niet herinneren. U weet evenwel dat u na uw huwelijk in 2009 nooit persoonlijk problemen hebt gehad met de Servische overheid (CGVS 13/12476, p. 5). Uw echtgenote bevestigt dit (CGVS 13/12476B, p. 5). U verklaart dat u bang bent van het leger en de Servische politie. U verklaart ook dat ze u niets doen (CGVS 13/12476, p. 4). Gevraagd waarom u dan bang bent van hen, bevestigt u dat ze u niets doen (CGVS 13/12476, p. 7). U kan niet goed uitleggen waar uw vrees vandaan komt. Uw bewering dat u in een ver verleden ooit geslagen zou zijn geweest

door de Servische politie volstaat niet om anno 2013 een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te rechtvaardigen. In het licht van de actuele situatie in Servië zijn er geen goede redenen [...] om aan te nemen dat deze feiten zich opnieuw zouden voordoen bij een eventuele terugkeer naar Servië. Bijgevolg is er voor wat deze incidenten betreft geen sprake van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het [lij]den van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verwijst verder naar het weghalen van het herdenkingsmonument voor de voormalige UCPMB-strijders (CGVS 13/12476, p. 7) wanneer u gevraagd wordt naar de aanleiding van uw vertrek uit Servië. U kan niet uitleggen waarom het neerhalen van dit monument een dergelijke grote impact op u heeft. U verwijst enkel naar de aanwezigheid van het leger en de politie (CGVS 13/12476, p. 7). U verklaart dat dit gedenkmoment niets met u persoonlijk te maken heeft. U verklaart dat u stress kreeg door het verwijderen van het monument (CGVS 13/12476, p. 10). Het zou u doen terugdenken aan de oorlog. Geconfronteerd met het feit dat er nu geen oorlog in Zuid-Servië [is], zegt u dat het voor u aanvoelt als oorlog (CGVS 13/12476, p. 8). U maakt niet aannemelijk dat dit gevoel gestoeld zou zijn op een concrete gebeurtenis of situatie die rechtstreeks met u persoonlijk te maken heeft. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het [lij]den van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw gezondheidsproblemen en die van uw moeder moet gesteld worden dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Uw moeder en vrouw vermelden wel dat uw problemen ontstaan zouden zijn naar aanleiding van de slagen van de Servische politie. Uw vrouw spreekt van een trauma (CGVS 13/12476B, p. 5 & CGVS 13/12477, p. 3). Om te beginnen blijkt uit geen van de neergelegde documenten dat er een verband zou zijn tussen de slagen en uw probleem. De door u neergelegde documenten vermelden geen trauma. Zelf geeft u aan al sinds de oorlog (voor de slagen dus) problemen te hebben gehad. De bewering dat uw mentale problemen uitgelokt zijn door de slagen van de politie houdt dus geen steek. Hoe dan ook, u kan voor uw mentale problemen behandeld worden in Servië. Ook uw moeder kan voor haar gezondheidsproblemen behandeld worden in Servië. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt overigens dat het openbare gezondheidsstelsel in Servië basisdiensten levert voor alle burgers. Uit niets blijkt dat Albanezen door het Servisch gezondheidsstelsel gediscrimineerd zouden worden: de Albanese bevolking maakt uitgebreid gebruik van de Servische gezondheidszorg en, hoewel het niet ontkend kan worden dat sommige dokters soms stereotypisch denken over Albanezen, hebben deze stereotypen geen enkele invloed op de verstrekte medische zorgen. Dit wordt overigens bevestigd door het feit dat veel (Kosovaarse) Albanezen voor medische verzorging naar Belgrade en Vranje gaan. Ook uit uw verklaringen en de door u en door uw moeder neergelegde attesten kan geenszins afgeleid worden dat jullie, omwille van jullie Albanese origine of om enige andere reden die gerelateerd is aan de Conventie van Geneve, geen of een minder goede behandeling zouden krijgen. U moet voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft de opmerkingen van uw vrouw en moeder dat er veel werkloosheid is in Servië, moet gesteld worden dat dit een economisch probleem is, dat geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3. Evenmin maakt u aannemelijk dat er voor u en uw familie een reëel risico op ernstige schade zou zijn naar aanleiding van de slechte economische situatie in uw land. Uw beide broers werken er immers en u leeft op hun kosten (CGVS 13/12476 p. 3 & CGVS 13/12476B p. 3).

De documenten die u neerlegt kunnen deze vaststellingen niet ombuigen. Uw identiteitsdocumenten en die van uw moeder en van uw echtgenote ondersteunen enkel jullie verklaringen over jullie identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet ter discussie staan. Uw huwelijksakte ondersteunt enkel uw verklaring over uw burgerlijke staat. Deze wordt evenmin betwist. De medische documenten op uw naam en op uw moeders naam en de CD-rom ondersteunen enkel jullie verklaringen over jullie gezondheidsproblemen en de behandeling die jullie daarvoor kregen in Servië. Dit verandert niets aan de vaststelling dat deze gezondheidsproblemen geen verband houden met de Vluchtelingenconventie of met de definitie van de subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is toegevoegd aan het administratieve dossier.

Ook inzake de asielaanvraag van uw vrouw, [F.A.] [...] en uw moeder [R.A.] heb ik besloten tot een weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag.

[...]

Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt moet worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster stelt dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing die werd genomen met betrekking tot haar echtgenoot en dat zij daarom de middelen die haar echtgenoot tegen deze beslissing aanvoerde ook wenst aan te wenden. Zij voert in een enig middel derhalve de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 en 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht die is vervat in de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag.

[...] Dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van mening is dat verzoekers land van herkomst, met name Servië, als veilig wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1 eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt d[or] een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Geneve op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Dat het Commissariaat-Generaal stelt dat een land van herkomst als veilig wordt beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Geneve op 28 juli 1951[1], zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het CGVS bepaalt: "Bij KB van 26 mei 2012 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst."

Het dient benadrukt te worden dat deze recente wetswijziging enorm veel vragen oproept.

Eerstens dient benadrukt te worden dat artikel 57/6/1 eerste lid van de Vreemdelingenwet al manifest strijdig is met artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Geneve op 28 juli 1951, dat bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag zullen toegepast worden op vluchtelingen zonder onderscheid naar ras, godsdienst of land van herkomst.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat eveneens de Raad van State, afdeling wetgeving, geen toetsing heeft kunnen/mogen doorvoeren van dit artikel jegens hogere wettelijke bepalingen, daar de hoogdringendheid werd gevraagd door enkele parlementariërs.

Eveneens dient gesteld te worden dat de Europese Unie nooit in staat is geweest om een eenvormige lijst van veilige landen op te stellen. De zogenaamde 'veilige landen van herkomst' betreffen inderdaad landen waarvoor de Europese Unie de visumplicht heeft afgeschaft. Aan die afschaffing zijn een aantal voorwaarden verbonden waaronder de strijd tegen criminaliteit en terrorisme en de bescherming van minderheden.

Er wordt echter vastgesteld dat vandaag de dag een aantal asielaanvragen uit visumvrije landen wordt goedgekeurd. Dat het CGVS bij de behandeling van de dossiers immers vaststelt dat deze personen gevaar lopen en recht hebben op het vluchtelingenstatuut. Dit geeft alleszins aan dat de visumvrije landen geen garantie bieden op een totaal gebrek aan vervolgingen. Het statuut van visumvrij land geldt enkel als een aanmoediging en beloning voor de geleverde inspanningen op het vlak van veiligheid en bescherming. De gelijkschakeling van de visumvrije landen met de veilige landen roept dan ook op tot ongerustheid.

Dat de betrokken personen dan ook recht dienen te hebben op een daadwerkelijke rechtsbescherming, terwijl dat, in casu, met een (enige) rechtsinstantie, waarbij enkel een beroep tot nietigverklaring en schorsing kan ingediend worden, en waarbij de betrokken personen geen recht hebben op opvang, niet zo is.

Het dient benadrukt te worden dat verzoeker ernstige problemen heeft, en dat het CGVS een karikatuur maakt van diens problemen.

Verzoeker is geslagen door de Servische politie omdat hij Albanees is, en hij heeft hierdoor een zeer zwaar psychologisch probleem opgelopen.

Het CGVS stelt zelf dat er conflicten zijn tussen de Serviërs en de Albanen in Servische regio:

"Wat de algemene situatie in de regio Zuid-Servië betreft, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze regio te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie - een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht - in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij de Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio."

Het CGVS stelt dan ook terecht:

"Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt."

Het CGVS gaat dan evenwel verder:

"Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging."

Alhoewel het CGVS eerst terecht stelt dat er allerlei conflicten zijn tussen de Albanezen en de Serviërs in de regio Zuid-Servië, stelt het CGVS vervolgens dat er in het licht van de actuele situatie in Servië geen goede redenen zijn om aan te nemen dat deze feiten zich opnieuw zouden voordoen bij een eventuele terugkeer naar Servië.

Dit klopt dus manifest niet, en is in tegenstrijd met de beweringen van het CGVS zelf over de feitelijke situatie in Zuid-Servië.

Aangaande het weghalen van het herdenkingsmonument voor de voormalige UCPMB-strijders, verwijst verzoeker inderdaad naar de aanwezigheid van het Servische leger en de Servische politie, die inderdaad een oorlog voeren tegen de (voormalige) UCPMB.

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing: "Het zou u doen terugdenken aan de oorlog (...). Geconfronteerd met het feit dat er nu geen oorlog in Zuid-Servië [is], zegt u dat het voor u aanvoelt als oorlog (...)." Ook hier verwijst verzoeker naar de concrete situatie in Zuid-Servië (cfr. supra) en naar zijn psychische situatie.

En het CGVS gaat verder met het karikaturaal verwoorden van de problemen van verzoeker.

Het CGVS maakt een onderscheid tussen het ontstaan van de problemen van verzoeker vanaf de oorlog, dan wel vanaf de slagen en verwondingen: verzoeker vermeldt dat zijn problemen zijn ontstaan vanaf de oorlog, terwijl zijn moeder en echtgenote stellen dat zijn problemen zijn ontstaan vanaf de slagen en verwondingen. Het is duidelijk dat het CGVS tegenstrijdigheden zoekt waar er geen zijn: het is normaal dat verzoeker psychische spanningen ervaart vanaf de oorlog, en dat deze verder geëvolueerd zijn bij de slagen en verwondingen.

Zijn mogelijkheid om zich te laten behandelen door de Servische diensten is, gezien de problematiek van verzoeker en de feitelijke situatie in Servië, uiteraard beperkt."

3.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekster een kritiek formuleert op een wetsbepaling door uiteen te zetten dat zij van oordeel is dat artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) strijdig is met artikel 3 van de Vluchtelingenconventie en er hierbij op wijst dat deze wetsbepaling is tot stand gekomen zonder een uitvoerig advies van de Raad van State. Het komt evenwel niet toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om wetsbepalingen te toetsen aan hogere rechtsnormen, zoals de Grondwet of internationale verdragen. De Raad kan deze kritiek van verzoekster dan ook niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359). Eenzelfde bemerking dient te worden gemaakt waar verzoekster voorhoudt dat de wetgever in een andere vorm van rechtsbescherming had dienen te voorzien (RvS 19 juni 2013, nr. 223.964).

3.2.2. Verzoeksters betoog dat de Europese Unie er nooit in slaagde om een eenvormige lijst van veilige landen op te stellen en haar opmerking dat er ook vreemdelingen die afkomstig zijn uit landen waarvoor de visumplicht werd afgeschaft werden erkend als vluchteling laten daarnaast niet toe vast te stellen dat verweerder in casu een van de door verzoekster aangevoerde bepalingen zou hebben geschonden.

3.2.3. Tevens dient erop te worden gewezen dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572; RvS 30 augustus 2006, nr. 162.085; RvS 25 maart 2011, nr. 6740 (c)). Derhalve kan deze bepaling niet dienstig worden aangevoerd.

3.2.4. De Raad stelt voorts vast dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De motivering van deze beslissing is ook pertinent en draagkrachtig, zodat is voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.2.5. Verzoekster zet nog uiteen dat verweerder in de bestreden beslissing zelf heeft aangegeven dat de Albanese bewoners in Zuid-Servië het optreden van de politiediensten die actief zijn in deze regio als agressief en intimiderend ervaren en dat er gevallen bekend zijn waarbij leden van deze politiediensten zich hebben misdragen en haar echtgenoot dus terecht mag vrezen dat deze situatie zich opnieuw zal voordoen. Zij toont met deze uiteenzetting echter niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat verzoeksters echtgenoot geen *“individuele (gegronde) vrees voor vervolging”* heeft aangetoond en hem de vluchtelingenstatus dus niet kan worden toegekend. Gelet op het feit dat verzoeksters echtgenoot zelf aangaf de jongste jaren geen persoonlijke problemen te hebben gehad met de Servische overheden is het evenmin kennelijk onredelijk om te concluderen dat er ten aanzien van verzoeksters echtgenoot niet kan worden gesproken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoeksters echtgenoot de situatie in Servië ervaart als een oorlogssituatie impliceert ook niet dat verweerder deze perceptie als een feit dient te aanvaarden.

Waar verzoekster stelt dat de Servische politie nog ageert tegen de (voormalige) UCPMB, kan het volstaan te duiden dat noch verzoekster, noch haar echtgenoot hebben aangegeven lid te zijn geweest van deze organisatie, zodat niet blijkt dat haar bemerking in voorliggende zaak dienstig is.

Het standpunt van verzoekster dat haar echtgenoot *“problemen”* heeft – waarbij moet worden vastgesteld dat deze laatste niet bij machte blijkt te zijn om op een coherente wijze deze problemen toe te lichten – is ook niet van die aard dat kan worden besloten dat verweerder diens situatie niet correct of niet op een zorgvuldige wijze heeft beoordeeld. De vaststelling van verweerder dat verzoekster, haar partner en haar schoonmoeder het begin van verzoeksters echtgenoot zijn medische *“problemen”* op een ander ogenblik situeren en dat niet blijkt dat deze problemen het gevolg zijn van een geweldpleging door de politiediensten vindt ook steun in de aan de Raad voorgelegde stukken.

Verzoeksters bewering dat de mogelijkheden voor haar echtgenoot om zich *“te laten behandelen door de Servische diensten”* uiteraard beperkt zijn – waarmee zij lijkt te willen stellen dat hij onvoldoende medische zorgen zal kunnen krijgen – is manifest in strijd met de door haar echtgenoot afgelegde verklaringen dat hij in Servië werd behandeld door een arts en dat hij medicijnen verkreeg. Verweerder heeft er ook terecht op gewezen dat voor een beoordeling van een medische problematiek een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan worden ingediend bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde.

Lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier leert de Raad dat verweerder de bestreden beslissing op een degelijke wijze heeft voorbereid en dat deze beslissing is gebaseerd op een correcte feitenvinding.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden vastgesteld.

3.2.6. Daar niet blijkt dat verweerder onterecht oordeelde dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeksters echtgenoot een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en in deze definitie, die is opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een toetsing aan de in artikel 3 van het EVRM bepaalde norm is voorzien kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat deze verdragsbepaling werd geschonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK